Милан Ђокић

СУСРЕТ У ЗЕЛЕНИЛУ

У шетњи, ка плаветнилу, све хитнуто.
На истој стази, иза улице Лопе де Вега,
Сретали се у недељно јутро,
Два пријатеља — Маларме и Дега.

Опростите, господине Едгаре,
— скида шешир учтиво, песник њутњиви.
Кад се чињенице јутра занемаре
због непотребне шкрипе, у којој сиви

одсечци јутра путеве замрсе.
Треперења ли златног, како
га на челу осећам, у додиру врсне
пријемчивости зеленила, на поветарцу лаком.

Где, шева споља, пут и радозналост кличе.
И мир, у подземном ризому, под кромпиром.
Дега се диви: Како код Вас стихови личе
На једноставну мисао под шеширом.

Часови одсутни, у споју с окружењем,
Где се све слива, гледано са стране;
и прелива, сазнањем, док се том стазом пењем,
драги мој, господине Стефане!

Над понором идеја, Вам наклон дајем:
Ваше боје и линије, које се духом стичу…
— Маларме покретом показа, у немом покличу,
— Несхватљив тај одраз, већ га разазнајем.

ДОДИР

Осеком вођен, у празном, већ искри
Говор топли, зрелих шумова звона.
Из даха ти, лет открише, птица, анемона;
простором се вину, Атосу, ил Мистри.

Пробуђена слико, пена прска, значај
незнатни са обзорја, мирис у лету
заусти на трен, избеглице искорачај
крену стази, ка златном кубету.

Маглом вођен, уви путоказ опет
незнање, раст с дрхтаја грмљавине,
напред-назад, на стубу се надви покрет
сенком, откри храм из позадине.

Којим сланом, у пометњи стиже
Са обзорја рука руци невидимо каже
У помоћ притекне светац, молитвом придруже
трептај, разлистана добродетељ, с водојаже.

ОПТОЧЕНИ РАЗГОВОРИ

Котрљају се слике, нога клима по снегу.
Прозеблих руку, уортачен смех, убацамо
грумење угља, зима дуга крије пребега.
Заноктице, ватру, с падежима, упознасмо.

Кућа с пунђом, нахерена, точи дрвенарија,
опточени разговори, расчешљани с вечери,
ближи и даљи додири, животворени сок, играрија
у отвореним вратима, чавано на стубу, еркери

Сљунтени зид с пародом у сумрак вуче сјај,
Прозор као на слици Де Хоха: унутрашње двориште,
Проте Матеје 23, ход стрепи, у давном граду дериште;
Гимназијски почетак, а звоник подупире бескрај.

Риба на тањиру, у прозорима скривано плаветнило.
У селидбе укрцана породица, несташе стазе завичајне,
Са оцем газиш чврсто, улица се, засењена, одужила;
Лак, с мајчиним осмехом, пред вратима прве тајне.

СВАГДАШЊА ПРИЧА

Шуми шарна ноћ.
фаром и руком шверца:
Козлодуј, бунда од перца!

Мрве на столу, граница,
разбацана перца,
поглед момка са четверца.

Ноћ, мени чудној
пролази уздасима.
Лудуј, не лудуј,
њушку напуђај.

Тишина срче, с три педа,
Усана пој, пољупце меда
Мени се не да.

Ноћ замиче кроз пустаре
неизгледна,
Прсти уплетени не маре.

Ја пред њим отворена, чедна
путовање кроз мочваре,
брада му неизгледна.

Тамо и отуд, до Одесе,
златне наушнице доносе,
срце ликом и мигом, занесе.

Иду, враћају се, плачу
већ деца,
плешем пред њим краља херца.

И песма, још једна терца:
иста у старости, свилена
ноћ — виолина јеца.

ГОРЊИ ПРОЗОР

Са горњег прозора, видим покисле
јабуке, зреле у запитаности, тек
заустављеном визуром, стисле
се међу гранама, као да би на прек

поглед пројавиле дах подрхтавања.
Кроз рачву тамна улица, изостављена
задња реченица у процепу крика,
И журни кораци, за трен непокретна слика.